

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddziały: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5—w Poznaniu, Aleje Marcinkowskiego 18 w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, plac 23-go Stycznia 8/10 w Inowrocławiu, Toruńska 26 — Przedstawicielstwo Gdynia, Starowiejska 19

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.01 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicą 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 316, 326, Administracja 315, — Oddziały: Bydgoszcz 1299, Poznań 3600, Toruń 800, Grudziądz 294, Inowrocław 420, Gdynia 1460.

Numer 165.

BYDGOSZCZ, niedziela dnia 22 lipca 1934 r.

Rok XXVIII.

Od własnego specjalnego sprawozdawcy.

Z „ziemi nieszczęścia“ Straszliwa tragedia wstrząsa sercem całej Polski.

Kraków, 21. 7. Straszna bezprzykładna w dziejach Europy powódź, która nawiedziła zachodnią Małopolskę, wstrząsnęła do głębi całym krajem. Nie będzie przesadą powiedzieć, że umysły i serca wszystkich Polaków zaprzętnięte są od kilku dni całkowicie potworną tragedią, rozgrywającą się na terenach objętych powodzią.

Tragedja zachodniej Małopolski, tej ziemi nieszczęścia — jak ją nazywają dzienniki odbiła się głośnie echem również w pozostałych dzielnicach Rzeczypospolitej. Pomorze i Wielkopolska zrozumiały odrazu grozę sytuacji, śpiesząc ofiarnie z doraźną pomocą.

Redakcja nasza codziennie od samego rana zasypana jest pytaniami o nowe szczegóły straszliwej klęski. Wiele osób, których bliscy w krytycznych dniach znajdowali się w miejscowościach zalanych przez szalejący żywioł powodzi poprostu od zmysłów odchodzi. Szczególnie wielkie jest zaniepokojenie rodziców, którzy wysłali swoje dzieci do letnich obozów harcerskich znajdujących się, jak wiadomo z telegramów, na najbardziej zagrożonych terenach.

Wydawnictwo nasze raz jeszcze zdaje egzamin ze sprawności swej służby informacyjnej, wysyłając na tereny objęte powodzią swego specjalnego sprawozdawcę.

Dziś nadszedł pierwszy raport naszego wysłannika, który zamieszczamy poniżej. Dalsze listy oraz oryginalne zdjęcia fotograficzne zamieścimy w następnych numerach.

W drodze do Krakowa.

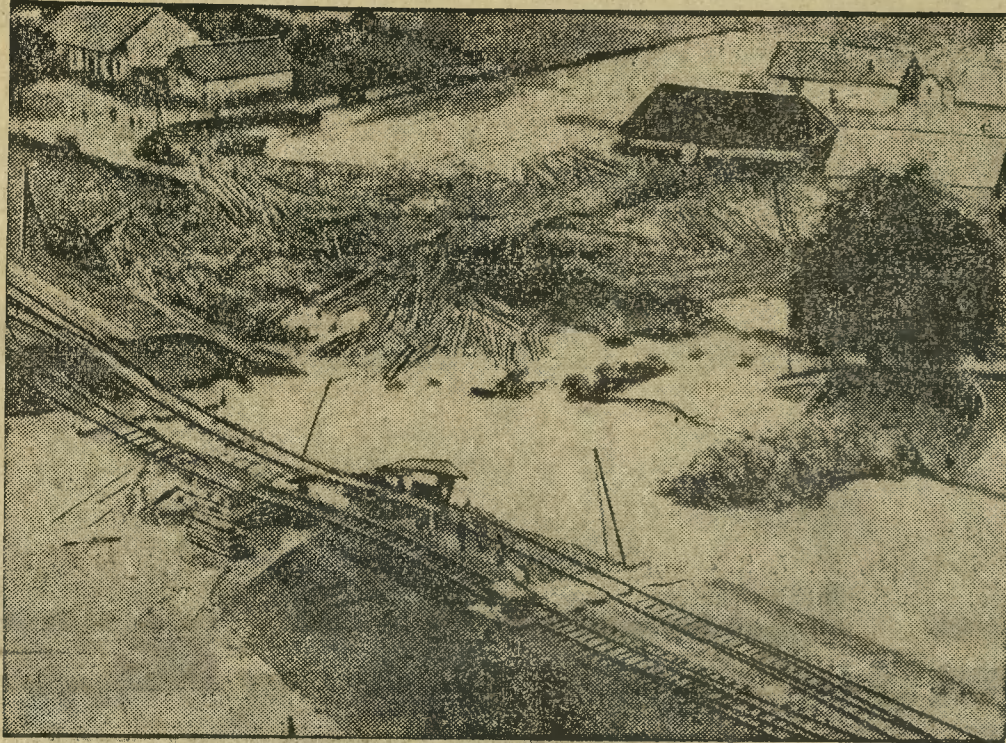
— Połączenie kolejowe z Bydgoszczy do Krakowa jest poprostu fatalne. Wystarczy wziąć do ręki rozkład jazdy, by przekonać się, że na tym tak ruchliwym i ożywionym gospodarczo odcinku kursuje tylko jeden pociąg pośpieszny. Nie to jest jednak najgorsze. Jeżeli bowiem zdecydujemy się nawet na męczącą podróż osobowym pociągiem, który nową linią przez Inowrocław—Karsznice wyrusza z Bydgoszczy o godz. 1.26 w południe, to wieczorem utknemy w Katowicach i do 5-tej rano czekać musimy w restauracji dworcowej na połączenie do Krakowa.

Letnicy z Małopolski uciekają w popłochu z... Gdyni.

Wobec tej smutnej rzeczywistości znalazłem się w onegdajszy czwartek na dworcu bydgoskim, mając z koncertu wydawnictw „Drukarni Bydgoskiej“ powierzoną misję jak najszybszego przeniesienia się na tereny objęte powodzią i dostarczenia reportażu z miejscowości dotkniętych katastrofą, wyłącznie dla czytelników „Dziennika Bydgoskiego“ i „Nowego Kurjera“.

Zdecydowałem się zatem nolens volens na nocną podróż ekspresem. Jak przewidywałem pociąg pośpieszny był przepelniony. Wszystkie przedziały drugiej i trzeciej klasy pozajmowane, a korytarze zatłoczone zbitą masą pasażerów, dla których miejsc siedzących „z przyczyn od dyrekcji niezależnych“ zabrakło.

Po „bohaterskiej“ walce stoczonej nie tylko w szrankach t. zw. pyskówki znalazłem wreszcie dla siebie skrawek miejsca na korytarzu.

PODMYTY TOR KOLEJOWY, WIDZIANY Z SAMOLOTU.

Jedno stwierdzić muszę lojalnie: Punktualność. Z drobiazgową punktualnością wyruszyliśmy z Bydgoszczy i z tą samą drobiazgową punktualnością przybyliśmy do Krakowa.

Nastroj w pociągu był wybitnie „powodziowy“. Przeważna część pasażerów — to letnicy z nad morza, którzy na wieść o straszliwej klęsce zrezygnowali z wypoczynku i w trosce o życie swoich najbliższych i ciężko zapracowany dobytek wracali do miejsc zamieszkania.

Mimo ścisłości i tłoku nikt tym razem nie kłócił się o miejsca siedzące, by przez drogę trochę się zdrzemnąć. Na pomęczonych twarzach czytało się niepokój strzępiący nerwy i spędzający sen z oczu.

Pomiędzy pasażerami rekrutującymi się z różnych warstw społecznych zauważyłem jakąś niespotykaną w normalnych warunkach serdeczność i harmonię zainteresowań. To wspólna troska zrównała wszystkie różnice.

Rozmawiano wiele i głośno czytano gazety, opisujące poszczególne etapy powodzi.

— W samym Nowy Sączu zginęło 43 osób — zwraca się do mnie pewien starszy pan, jak się później okazuje wyższy urzędnik skarbowy z Tarnowa. — To przecież dopiero pierwsze, pobieżne wiadomości. Aż strach pomyśleć, ile to osób naprawdę zginęło w nurtach szalejącego żywiołu...

— Wyjechałam na Hel, bo mąż mnie tak zachęcał. Pod opieką ojca zostawiłam dwoje małych dzieci... Czy aby im się co złego nie stało — lamentuje pewna pani, wracająca do Szczucina.

— Mosty pozrywane, drogi uszkodzone... Jak my się dostaniemy do Zakopanego? — skarży się młoda panienka swemu towarzyszkowi.

— Pocóż ty mnie namawiał na Gdynię... co teraz stanie się z matką, która i tak już choruje na serce...

Napięcie rośnie, kiedy zbliżamy się do Katowic.

Mija nas pociąg, wiozący nowe od-

działy wojska, śpieszące na ratunek zagrożonej ludności.

W dodatku zaczyna padać. Deszcz siecze w szyby, a monotony chłopot spływających kropli rozstraja jeszcze bardziej i tak już nadszarpnięte nerwy.

Na szczęście prędko się wypogadza, a gdy niebawem dojeżdżamy do Krakowa pogoda jest już najcudowniejsza.

Rozbitki.

Dworzec krakowski robi wrażenie wręcz niesamowite. Na peronach tłoczą się tłumy rozbitków, uratowanych przez wojskowe eskadry ratownicze. Każdy z nich ma w ręku jakiś tobolek. To cały ich majątek, który zdążyli jeszcze ocalić przed zdradziecką falą. Krzyk i gwar przerywany jest co chwila rozpaczliwymi wołaniami:

— Ludzie ratujcie! Tam dziecko moje czeka pomocy!!!

— Nie ono samo... W naszej wsi będzie ze dwadzieścia takich maleństw, których nie zdążyli zabrać na pontony!!!

— Czy nie słyszycie?! Ludzie, tam moje dzieci konają!!!

Od takich i jeszcze bardziej rozpaczliwych wołań włosy się podnoszą na głowie. Wszyscy biegają w bezładzie, to w tę to w ową stronę. Mimo wysiłków władz, by tym nieszczęśliwym ludzkiem przyjąć z doraźną pomocą i przynajmniej zapewnić im dach nad głową i wyżywienie, chaos na dworcu zamiast zmniejszyć stale się powiększa. Zaledwie jedną partję ofiar powodzi ulokuje się w bezpiecznym miejscu, nadjeżdża nowy pociąg ratowniczy, który na peron wyrzuca nowe fale rozbitków.

W poczekalniach i w hallu sytuacja wygląda nie o wiele lepiej. Ludzie dopytują się o pociągi i mimo udzielanych im wyjaśnień, że komunikacja kolejowa na terenach objętych powodzią jest przerwana, dalej natarczywie atakują urzędników kolejowych.

Józef Kruszona.

(Dalszy ciąg reportażu zamieścimy w poniedziałek).

Frontem ku warsztatom pracy!

Na jednym ze zjazdów gospodarczych BB rzucono ważkie nadzwyczaj hasło: Frontem do człowieka i jego warsztatu pracy! Hasło to wyrosło z niezwykle ciekawej i bogatej co do treści dyskusji, z której wynika, że administracja skarbowa państwa jak i samorządów częstokroć sama podcina gałąź, na której siedzi, przez marnowanie warsztatów pracy, zatrudniających ludzi i stanowiących bądź co bądź źródło dochodów dla państwa i samorządu. Wyliczono wtedy całą masę ściśle określonych wypadków, w których władze skarbowe, występując zbyt rygorystycznie i nie licząc się z możliwościami danego podatnika, doprowadziły do upadku przedsiębiorstwa a w konsekwencji same od bankruta nagromadzonych zaległości ściągnąć nie zdołały. W tych warunkach wymienione wyżej hasło oczywiście miało i ma swoje głębokie uzasadnienie. I zdawało się, że dla władz skarbowych będzie ono odpowiednią wskazówką, że wymierzając albo ściągając podatki, liczyć się trzeba także z koniecznościami życiowymi warsztatów pracy. A zdawać się tak mogło tem bardziej, że w prasie prorządowej pełno było notatek o okólnikach, wydawanych przez ministerstwo skarbu, o różnych ulgach, jakie urzędy skarbowe stosować mają prawo.

Wiemy, że tu i owdzie okólniki te znalazły istotnie zastosowanie i to z bardzo dobrym dla obu stron skutkiem. Niedawno temu np. przyniosła prasa wiadomość, że pewien naczelnik jednego z urzędów skarbowych osiągnął przy stosowaniu metod życiowych, nie biurokratycznych, cudowne wprost rezultaty. Metoda jego polegała na tem, że podatnikom, zabiegającym o ulgę, kazał samym określić wysokość sum i rat, jakie tytułem spłaty zaległości uiścić mogą. Rezultat był ten, że wpływy odnośnego urzędu skarbowego przy stosowaniu powyższej ludzkiej metody, przekroczyły znacznie poziom wpływów, uzyskiwanych przy pomocy bezwzględnych a nieraz wprost brutalnych egzekucyj.

Niestety nie słyszeliśmy, ażeby ów naczelnik urzędu skarbowego, który w sposób tak rozsądny potrafił zabezpieczyć interesy skarbu państwa a równocześnie utrzymać zdolność płatniczą podatnika, nie był wyjątkiem. Na ogół słyszy się wśród ludności wciąż jeszcze skargi na praktyki urzędów skarbowych, nie mające nic wspólnego z hasłem o ochronie warsztatu pracy jako źródła dochodów skarbowych. Egzekucje, nie liczące się z niczem, zabierające przedsiębiorstwom nieraz ostatnie środki obrotowe i paraliżujące w ten sposób ruchy przedsiębiorstw, są niestety stale jeszcze na porządku dziennym. Wnioski, prośby i perswazje pozostają bez skutku. Kierownicy odnośnych urzędów na interwencję wyjaśniającą krótko, bez wnikania w położeń przedsiębiorstw, że urząd miał prawo to zrobić i na tem koniec. Zresztą — jak zwykle mówią — nic już nie pomoże, bo raz zajętych i zabranych pieniędzy, urząd zwrócić nie może, bo to należy do wyższych instancji skarbowych.

Tymczasem przedsiębiorstwo, choćby nawet bogato urządzone ale pozbawione gruntownie swoich środków obrotowych, popada w trudności finansowe, zaczyna zalegać z opłatą surowca i wypłatą zarobków, traci stopniowo swój kredyt i pada jako jeszcze jedna ofiara bez-

Będziecie zachwyceni tem nowem mydłem! Nadaje bieleśnie śnieżną białość. Jest oszczędne, gdyż można je użyć do wszystkiego!

Zamiast Kroniki Niedzielnej.

Dlaczego odpisano mi podatki

Wszystkim kolegom po piórze ku nauce i naśladowaniu.

Bydgoszcz, 21 lipca.

Wyczytawszy rozporządzenie, że zaległe i bieżące podatki mogą być spłacane produktami rolniczymi względnie innym towarem, pomyślałem sobie, że jest to dla mnie znakomite wyjście z matni skarbowej, w jakiej siedzę oplątany podatkami dochodowym, zarobkowym, lokalowym, za psa itd. itd. itd. Zaniósłem do Urzędu Podatkowego pełną torbę manuskryptów i pozbędzie się na długi czas kłopotów z wysoką władzą. Bo ni by czemu moje wiersze i nowele mają być gorsze od pyrek i kapusty, albo od muchołapek i pantofli? Przyjmuje się to, to muszą przyjąć i moją literaturę, którą (ja przynajmniej) uważam za artykuł pierwszej klasy. To też zapakowawszy moje najcenniejsze utwory do walizki, poszedłem z nimi do Urzędu podatkowego, gdzie mnie skierowano do jednego z referentów, będącego specem w przyjmowaniu i szacowaniu naturalji podatkowych.

Spytał mnie, czem mi może służyć.
— Panie radco — podjąłem uroczyste — odwołując się do słów Pisma św., że człowiek żyje nie tylko chlebem ale i słowem...
— Panie redaktorze — przerwał referent — zostaw pan na boku tę zbożną

kapucynadę i mów pan prosto z mostu, o co panu chodzi.

— A więc chciałem moje podatki wraz z procentami zwłoki, z kosztami egzekucyjnymi i innymi grzywnami zapłacić płodami mojego ducha. A mam ich ogromny wybór, począwszy od krótkich aforyzmów i głębokich co do treści, a mistrzowskich co do formy czterowierszy, aż do dziesięciotomowych romanсів kryminalnych. Będzie pan mógł wybrać co dla Wysokiego Rządu będzie najodpowiedniejsze. Ewentualnie mogę dla Fiskususa napisać coś specjalnego.

Referent zdawał się moją propozycją być zaskoczony.

— To ładnie — powiada, drapiąc się po głowie — że pan chce zaległości podatkowe uregulować, ale co my z pańskimi wierszami pocniemy?

— Jaktó, czy rząd nie ma swoich wydawnictw, gdzie je będzie mógł zamieszczać? „Monitor”, „Dziennik Ustaw i Rozporządzeń” i wiele innych. Pomyśl pan tylko, jak się nakład tych wydawnictw podniesie, gdy zaczną się w nich ukazywać moje utwory. Ja nawet wyliczyłem, że rząd będzie na mnie robił kokosy. Dla „Monitora” np. miałbym śliczną balladę o wójcie, który sam był mądry, ale miał Radę...

— Panie redaktorze — przerwał szybko referent — my nie możemy urzędo-

wego wydawnictwa zamieniać na pismo literackie. To wolę raczej pańskie podatki rozłożyć na raty.

— Już są rozłożone na raty, a każda rata jest znów rozłożona na raty i tak trzy razy. Ale mimo to utykam i zalegam. Radzę Panom, bierzcie co dają i póki dają. Lepszy rydz niż nic. Jeżeli pan zaś sądzi, że umieszczenie mych wierszy „w Monitorze” byłoby poniżej mej godności i sławy literackiej...

— Ależ ja tego nie powiedziałem!
— W takim razie ofiarujecie panowie moje manuskrypty wspomnianej przez rząd prasie. Taka subwencja „in naturalibus” może być dla tych panów bardzo pożądaną. Zamiast rozlewać wodę po szpaltach swoich pism, podadzą raz czytelnikom prawdziwy nektar i ambrozię.

Referent zastanowił się mocno.

— Pan redaktor przypuszcza, że oni by się zgodzili, aby zamiast gotówki...
— To jest bombenfest! Któż nie wołałby złota zamiast papierków. A może kawałków. Np. tę rapsodję o 120 rozdziałach.

— Może innym razem, bo dziś mam bardzo mało czasu. A ta sprawa subwencjonowania oddanych nam pism manuskryptami nie bardzo mi się widzi. O ile ja znam tych panów, to wolą oni żywą gotówkę niż wiersze.

— Niestety, mogą między nimi trafić się i tacy materialściści. Sanacja w doborze swoich ludzi była bezkrytyczna i niewybredna. Mam zaś naogół wrażenie, że pan do mojej oferty ustosunkował się niezyczliwie.

— Bynajmniej, panie redaktorze...

— A może panowie nie chcecie moich wierszy, ponieważ jestem znany jako opozycjonista? W takim razie aż do zupełnego wyrównania mych podatków mogę zgłosić akces do sanacji. Bo w gruncie rzeczy to jest jeden diabeł. Mojem zdaniem ani sanacja ani opozycja nie uratują sytuacji.

— Panie redaktorze — rzekł z wyrzutem referent — jak można się w ten sposób odzywać i to w obecności...

Tu wskazał ręką na wiszący na ścianie portret.

— Mówię, co myślę, bo to mój zawód. Ale jeżeli panowie z podatkami pójdziecie mi na rękę, to mogę to pisać, co inni myślą — przymówiłem się referentowi — Co pan sądzi o tem?

Udał, że nie słyszy mojej propozycji, bo rzekł:

— Gdybyśmy nawet wyjątkowo zgodzili się na tego rodzaju spłatę podatków, to proszę zważyć, że wszyscy pańscy koledzy, a właściwie wszystka brać dziennikarska i literacka zaczęli nam znosić swoje utwory. A co wtedy

— Wtedy Fiskus stanie się skarbnicą ducha polskiego — zawolałem z przejęciem się — będziecie drugą ludową popularną Akademią Literatury! Roznieście te plody literackie między lud, wypłacając nimi szarwarki i robociznę

bezrobotnym, a wtedy przez was spełnią się gorące życzenia Mickiewicza, właściwe każdemu poecie: gdyby te wiersze zblądziły pod strzechy...

Referent uśmiechnął się kwaśno:

— Panie redaktorze, to nie nasz fach. My musimy ściągać, a nie rozrzucać. A co do pańskich wierszy, to bardzo żałuję. Wprawdzie przysłowie powiada, że dobra psu i mucha, że od złego dłużnika i plewy dobre...

Widząc, że sprawę przegrałem, postanowiłem ratować się borbą.

— Jaktó, panie referencie — wybuchnąłem — to pan moje utwory porównuje do plew i do muchy?

— Ależ ja to powiedziałem tylko tak, metaforycznie.

— Dziękuję za taką metaforę, która mnie dyskredytuje, od której serce się kraje i pęka. Ja przychodzę do pana, aby zapłacić podatki, a mam moją duchową krwawicę złożyć na ołtarzu ojczyzny, a u pana to mucha i plewy! Pan daruje, ale ja wnoszę rekurs do Izby Skarbowej, ja wystąpię z memorjałem do samego ministra skarbu. W ten sposób nie można, panie referencie, nie można...

— Ależ panie redaktorze, ja wcale tak nie myślałem... Proszę, ja ostatecznie mogę pańskie utwory przyjąć tytułem wyrównania zaległych podatków. Niech pan coś odpowiedniego wyszuka w swojej walizce.

— Zatem proponuję panu powieść „Nowy Ali Baba i stu zbójców”. Zwracam Panu uwagę, że stary Ali Baba dysponował tylko czterdziestu zbójcami.

— Niech będzie Ali Baba. Proszę zostawić manuskrypt. Pan otrzyma od nas zawiadomienie.

— Dziękuję, panie referencie, ale stawiam warunek. Powieść moja nie może iść do kosza. Ona musi się ukazać w luksusowym wydaniu.

Referent zbladł.

— Panie redaktorze — wydusił — to już lepiej tego... skoro pan nie ma pie-

Gdy schodziłem ze schodów doszło mnie jękliwe śpiewanie:

— Posłuchajcie pany, gdyście są w potrzebie, dziad Polikarp łaskę wyprosił wam w niebie...

— A wy dokąd, dziadku? — spytałem.
— Do pana radcygo. Kee, aby mi odpuścili podatki, a za to byde się za nich modlił...

St. B.

Chcesz pić dobre piwo — żądaj Śmietanki Pomorskiej.

2365

Dochody budżetowe poprawiły się ale i rozchody wzrosły.

Warszawa, 20. 7. (PAT). Dochody budżetowe w czerwcu br., t. j. w trzecim miesiącu roku budżetowego 1934-35 wynosiły 171,6 milj. zł. W ten sposób uległy one bardzo lekkiemu zmniejszeniu w stosunku do maja rb., kiedy wynosiły 172,2 milj. zł. Za cały pierwszy kwartał roku budżetowego dochody dały 514,3 milj. zł, czyli blisko 1/3 sumy, przewidzianej na cały rok budżetowy. Dochody w czerwcu były znacznie wyższe od dochodów w czerwcu roku ub., kiedy wynosiły 132,3 milj. zł, a także od dochodów w czerwcu 1932 r., kiedy wynosiły 147,8 milj. złotych. Trzeba jednak podkreślić, że w roku bieżącym na budżet Ministerstwa Skarbu został zarachowany wpływ z Pożyczki Narodowej.

Wpływy z danin publicznych wykazały w czerwcu normalny w miesiącach letnich spadek, obniżając się mianowicie do 69,3 mi-

lijony zł, ale pozostając wyżej od wpływów w czerwcu roku ub., które wynosiły 66,9 milj. zł. Wpłaty przedsiębiorstw wykazały w czerwcu w stosunku do poprzednich miesięcy br. lekki wzrost, utrzymując się jednak na niewysokim poziomie 3,0 milj. zł. Wpłaty funduszy w czerwcu wynosiły 0,9 milj. zł, wreszcie wpłaty monopolów wzrosły w czerwcu o 6,8 milj. zł w stosunku do maja, osiągając poziom 48,4 milj. zł, czyli o 2,1 milj. zł wyższy niż w czerwcu roku ub. Wydatki budżetowe dzięki zrównaniu budżetu w bieżącym roku budżetowym przez wpływy z Pożyczki Narodowej wykazują podobnie jak w poprzednich miesiącach sumę jednobrzmiącą z sumą dochodów. W stosunku do czerwca roku ub. wydatki budżetowe wykazują w czerwcu roku bieżącego wzrost o 15,3 milj. zł.

Kompromitująca propaganda.

Jak monopol tytoniowy zachęca do palenia. — Instytucja monopolu jest niefortunną i kosztowną. — Amerykańska szkoła palenia.

Bydgoszcz, 21 lipca.

Wychodzi w Warszawie już drugi rok w pięknej szacie zewnętrznej miesięcznik „Wiadomości tytoniowe”. Organ, wydawany przez Związek Sprzedawców wyrobów tytoniowych, ale faktycznie całym ciężarem oparty o monopol, jest niewątpliwie interesujący. W każdym numerze przynosi coś dla sprzedawców, coś dla producentów i nawet coś dla konsumentów. Przede wszystkim jednak przesycony jest do spodu — propagandą palenia.

Czasem jednak trafiają się i tu drobne „kiksy”. I tak n. p. w numerze 5-tym znajdujemy artykuł o monopolu tytoniowym w dawnej Polsce. Wśród wielu wcale ciekawych szczegółów, autor opisuje również dzieje monopolu w księstwie warszawskim. Dowiadujemy się, że po reorganizacji ówczesnego monopolu przynosił on przez cztery lata z rządu dochodu niewiele, bo od 272 tys. do 160 tys. W r. 1816 wydzierżawiono monopol prywatnemu przedsiębiorcy, który z miejsca zobowiązał się płacić po 800 tys. rocznie. W następnych latach sumę tę podwyższył do 1 miliona, potem do 1,300 tys. i wreszcie 1,700 tys. rocznie. Cyfry te są niewątpliwie bardzo interesujące, ale znalazły się w wydawnictwie monopolowem chyba przez pomyłkę, biją bowiem wprost na odlew w samą ideę monopolu, zalecając równocześnie korzyści inicjatywy prywatnej.

W numerze 6 rewelacyjnie wygląda artykuł p. t. „Tytoń i sport”. Autor gwałtownie atakuje „fanatyków higieny”, którzy uważają, że prawdziwy sportowiec nie powinien używać ani alkoholu, ani tytoniu. Wzamin za to wysuwa autor mocno ryzykowną tezę, że sportowcy mogą tem bardziej palić, ponieważ są przeważnie ludźmi zdrowymi, a zdrowemu organizmowi, łatwo znoszącemu trucizny, palenie nie szkodzi.

W tym samym numerze jeszcze jedna notatka może nawet ryzykowniejsza. Oto w jednej ze szkół amerykańskich wprowadzono naukę palenia. Zarząd tej szkoły wyszedł z założenia, że „lepiej będzie, jeżeli chłopcy będą palili tytoń jawnie pod nadzorem nauczycieli, a nawet będą przez nich pouczani, jak palić, aniżeli gdyby czynili to w ukryciu, a w następstwie oszukiwali i okłamywali wychowawców”. To też

codziennie podczas pauzy chłopcy palą „pod fachowym nadzorem profesora-palacza, który uczy ich rozróżniać lepsze gatunki tytoniu od gorszych i palić tak, aby sprawiło im to największą przyjemność przy najmniejszej szkodzie dla zdrowia”.

Naprawdę wznuszające.

Sprzecznność poglądów w tonie rządu

w sprawie cen wyrobów monopolowych.

Warszawa, 20. 7. (tel. wł.) Dzisiejsza „ABC” podaje, iż przewidziana jest jakoby zmiana na stanowisku ministra skarbu. Powodem tego ma być niezgodność w zapatrywaniach premiera Kozłowskiego i min. skarbu Zawadzkiego na sprawę ceny artykułów monopolowych. Prof. Kozłowski stoi na stanowisku, że jeżeli chce się przyjść z pomocą rolnictwu, to musi bezwzględnie nastąpić obniżenie cen wytworów monopolowych oraz artykułów przemysłu skarcelizowanego.

P. Zawadzki natomiast broni uporczywie swego punktu widzenia, że w interesie budżetu nie można pójść na jakiegokolwiek obniżki cen artykułów monopolowych.

Zauważyć należy, iż pogłoska ta już od kilku dni przewija się przez szpalty pism warszawskich, obecnie podajemy ją z obowiązku dziennikarskiego.

W związku z tem rozeszła się nawet wiadomość o wydzierżawieniu Monopolu Tytoniowego wzamian za pożyczkę zagraniczną. Ile jest w tem prawdy, nie wiadomo. (r)

Paczki do osób izolowanych nie docierają.

Warszawa, 20. 7. (tel. wł.) Komenda obozu izolacyjnego w Berezie miała przyjmować paczki z żywnością i ubraniami, wysyłane przez rodziny zesłanych do miejsca odosobnienia. Zgodnie z powyższą wiadomością wysłano z Warszawy kilka paczek, które jednak zostały adresatom zwrócone z jednoznacznej adnotacją na opakowaniu: „Nie przyjęto” i z podpisem „Greffner”. (r)

Z KRAJU.

Wielka afery podatkowa.

Izba skarbową w Łodzi ujawniła wielką aferę podatkową na 200.000 zł w Wieluńskim Młynie Spółkowym.

Wykryto podwójne księgi buchalteryjne i w związku z tem szereg poważnych nadużyć. Z rozporządzenia władz sądowo-śledczych zostali aresztowani współwłaściciele młyna: Icek Herszenberg, Abram Jakubowicz, Wolf Lewkowicz oraz ksiązkowy Binem Hortyński.

Upaństwówione autobusy.

Nastąpiło uroczyste otwarcie komunikacji autobusowej na linii Łódź—Sieradz. Autobusy firmy „Polski Saurer” uruchomione zostały przez towarzystwo łódzkich kolejek dojazdowych.

Samobójstwo pod wpływem fatalnych wieści o powodzi.

Z powodu niepokojących wiadomości o skutkach powodzi w Zakopanem, gdzie przebywa obecnie córka kupca łódzkiego Kalmansohna, żona tegoż 42-letnia Ryfka popadła w stan silnego rozstroju nerwowego. Kalmansohnowa w przystępie rozpaczki wyskoczyła z okna 3 piętra, ponosząc śmierć na miejscu.

Podkop.

W Łodzi dokonano niezwykle zuchwałego włamania do składu aparatów fotograficznych firmy Kodak. Złodzieje przez podkop w pustej piwnicy po przebicciu półtorametrowej ściany dostali się do wnętrza składu, skąd skradli około 50 aparatów fotograficznych i kinematograficznych.

Wielka afery fałszowania czeków.

Warszawski „król” fałszerzy pod kluczem.

Z nakazu prokuratora został aresztowany w Warszawie Alfred Czarnecki, zwany „królem fałszerzy”. Przed paru miesiącami Czarnecki opuścił „szary dom”, gdzie odsiadywał karę paru lat więzienia za dokonanie olbrzymiej afery sfalszowania losów loteryjnych. Bezpośrednio po opuszczeniu więzienia Czarnecki przystąpił do organizowania nowej afery fałszerskiej. Tym razem kolej przypadła na czek. Czarnecki przy pomocy paru towarzyszy, którzy

razem z nim przebywali w więzieniu, sfalszowali kilkanaście czeków jednej z najpoważniejszych instytucji bankowych i zdolał je zrealizować. Czarnecki naraził ów bank na stratę 30.000 zł. Kiedy jednak fałszerz chciał podjąć go-tówkę nową serją fałszywych czeków kasjer zorientował się, że czek są podrobione i fałszerza aresztowano.

Obecnie policja prowadzi energiczne dochodzenie, zmierzające do schwymania wszystkich współników Czarneckiego.

Wiwat Berezka Kartuska!

Transport paskarzy, którzy na powodzi i na nieszczęściu ludzkim chcieli zrobić interes.

Antek Cholewa powiada:

Schlałem się onegdajszego dnia na umur, jak ta lala, że moje uszanowanie. Świata Bożego nie widziałem, tak byłem urażony, jak tylko szofery warszawskie zalać się potrafią. Wszystkiemu winien djabełny podatek drogowy. Przed miesiącem poszedłem na Rymarską z ciężko wypracowaną walutą państwową, aby zaległości swe raz nareszcie zapłacić. Wchodzę se na pewniaka i z eleganckim fasonem. Dla lepszego rezonu, żeby to zrobić wrażenie przynajmniej jedno oko i papierosa wsadziłem za ucho. Człowiek musiał się pokazać na coś lepszego, to też krew mnie

zalewać zaczęła, gdy taki owaki sobie woźny, co to niedawno może na wsi kapustę sadził, obejrzał mnie z podełba i tak w ten i nazad tj. od czupryny aż do sztylpów szoferskich.

Podchodzę do pierwszego okienka, gdzie ciemna bronzka jakaś, morowo wypacykowana na gembie, interesowanych ludzi zalał wia. Zrobiłem do niej perskie oko i powiadam onej pannie wedle czego przyszedłem. A ta boginka zatracona, jak nie wrześnie na mnie w ten deseń: niech pan czasu nie zabiera, trzeba czytać, tu nie dział drogowy... Nie chciałem piękności zrobić żadnej

przykrości, broń Boże i tylko gdzieś w dołku mnie spario od wielkiej złości dla braku uszanowania dla osoby placącej ciężką forszę. Lece więc do drugiego okienka i strugam minę anioła do siedzącego urzędnika, który zaciągnął się powoli egipskim. Spojrzał na mnie z podełba i zaczął buzią ruszać na osobę placącą, tj. na mnie na Antka Cholewę. Nie podobało mi się, że zawiadomienie z wysokiego urzędu było potarmoszone, że pieniądze wpłacam nie poskładane, jakby psu do gardła wyciągnięte i że przychodzę do biura z walutą, gdy on za kwadrans ma już swoje czynności zamknąć i wołał na moją osobę: cóż to, czasu nie macie przez cały dzień itp.

Czułem, że robię się nerwowy, jakby w jakiej febrze i niewiele myśląc zacząłem go opylać w te i nazad, po warszawsku, po szofersku. Zadeklamowałem mu na twarz po „matuzskie”. Zrobił się wielki karambol, a ja coraz mocniej cholerowałem na tego, co nie umie uszanować placając ucziwie wszelkie podatki osoby. Zebrana publika urzędziła mi nawet owacje, że to dobrze gadam, ale w tym czasie napatoszyła się jakaś władza i tu na moją osobę protokolik robił.

W sądzie, jak w sądzie. Musiałem się gęsto tłumaczyć panu sędziemu, jako prześwietnemu sądowi, ale jakoś mi nie szło. Bo człowiek dla odwagi jak se nie zaklnie jak sie patrzy, to i gadać po ludzku nie potrafi. Ale prawdę musiałem i ja wygarnąć, że w Polsce nima uszanowania nijakiego dla osoby placącej podatki, że nie zdarzało się jeszcze,

aby jakiś urzędniczyn powiedział komuś, co płaci grubszą walutę państwową „dziękuję!” albo też „moje uszanowanie dla pana”. A to sie przecie placącej osobie należy, bo i jakże inaczej być ma: taki urzędnik jest sługą obywateli, a nie władzą.

Widziałem, że przemawiam do gustu wysokiego sądowi i lądki mi sie zatrzęsły z uciechy, że już sprawę wygrałem jak sie patrzy, na glans.

Na jednego kwadransu sąd przespacerował się do drugiego pokoju, skąd wytaskał gotowusienki już wyrok: „W imieniu Rzeczplitej skazuje się Antoniego Cholewę, właściciela taksówki na 50 zł grzywny za obrazę urzędnika, w czasie spełniania przez niego czynności urzędowych.”

Prześwietny sąd musiał zauważyć, że zrobiłem małpią minę, że nic z tego nie rozumiem i dlatego po ojcowsku mi wszystko wyłożył. Sąd dał wiare oskarżonemu, że został obrażony przez nie stosowne zachowanie się urzędnika, ale wymyślać też nie można. I w gronie urzędników są ludzie dobrze wychowani, uprzejmi w obejściu i traktujący swoje stanowisko jako służbę publiczną. Jest ich nawet wielu — ale niestety, nie oni stanowią większość. Ten stan rzeczy nie uprawnił jednak oskarżonego, aby mógł zwymyślać urzędnika.

Słowo sądowe się rzekło i 50 złotych znowu zamiast ucziwie przepić z kolegami w lepszej knajpie, trzeba będzie zapłacić. I dlatego też, że wisze na jednę nogę, zalałem się na perlowo, aby wisieć już na obydwie.

Kronika

Bydgoszcz, dnia 21 lipca 1934 roku.

KALENDARZYK.

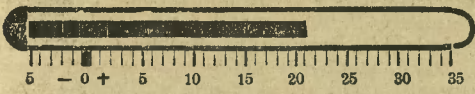
Dziś: Praksedy p.
 Jutro: Marij Magdaleny.
 Wschód słońca o godzinie 4.02.
 Zachód słońca o godzinie 20.10.

Stan pogody

Słonecznie o zachmurzeniu umiarkowanym ze skłonnością do burz zwłaszcza nocą. Bardzo ciepło. Stabe, chwilami umiarkowane wiatry z kierunków zachodnich.

Termometr wskazywał dziś rano

MUZEUUM MIEJSKIE otwarte codziennie od 9—16, w niedzielę i święta od 11—14.

DYŻURY NOCNE APTEK od 16—22 lipca 1934 r.

- 1) Apteka Piastowska.
- 2) Apteka pod Orłem.

KOLEJOWA PRZYCHODNIA LEKARSKA. Dyżur w Kolejowej Przychodni Lekarskiej pełni w niedzielę, dnia 22 lipca 1934 r. dr. Lipczyńska, ul. Piotra Skargi 7, tel. 866.

Wypożyczalnia książek „LEKTURA“ przy ul. Gdańskiej 54. Wypożycza książki na prowincję, jak również i dla wyjeżdżających na wywczas w letnie.

Na marginesie.

Pax aeterna.

Różnych dzungli naczelne głowy zawarły pakt pokojowy: odtąd po wszelki czas niech znikną wojenne trąby, żaden tank, żaden gaz, kulomiot ani bomby! Z wojną precz, skończona rzecz!

Już załopotali biały proporzec na wiecznej zgody znak, gdy zabrał głos nosorożec i rzecze tak:

Pakt jest ładny, mówię szczerze, dla plebsu i na papierze — lecz my musimy jeść i tyć, bo to jest przeciw nasz odwieczny przywilej taki, a z czegoż tu żyć jeżeli przestaniecie wyjadać sobie flaki?

Bestje zajęte paktami zapomniały o swym codziennym chlebie — więc mrużąc i kłapiąc głośnie pyskami legnęły znów naprzeciw siebie.

— Kierownik tutejszej niemieckiej szkoły powszechnej **Paweł Jendricke**, od roku 1922 przewodniczący niemieckiego koła radzieckiego w radzie miejskiej, przesiedlony został jako kierownik szkoły do Grabowa Szlacheckiego w pow. garwolińskim.

— Sekretarjat Liceum Handlowego Kodyfikacyjnego Izby Przemysłowo-Handlowej w Bydgoszczy, ul. Król. Jadwigi 25, przyjmuje zapisy na nowy rok szkolny codziennie od godziny 10—12 (z wyjątkiem niedziel i świąt).

— Uwaga, rolnicy! W poniedziałek, dn. 23 bm. o godz. 10 na Placu Piastowskim w Bydgoszczy odbędzie się sprzedaż licytacyjna jednego wybrukowanego konia wojskowego.

— Wycieczkę w nieznane urządza Koło Absolwentów Szkół Handlowych w niedzielę, 22 bm. Wyjazd pociągiem kolejki powiatowej. Zbiórka o 7.30 rano przed dworcem na Okolu. Bilet w obie strony 1,35 zł. Uprasza się o jak najliczniejszy udział członków i sympatyków.

Hotel Ig. Nowak, Koronowo

Pierwszorzędna Restauracja i Winiarnia. Smaczne potrawy gorące i zimne, dobrze pieczone napoje. — Ceny umiarkowane 8877) **Punkt zborny wycieczek.**

Powodzianom śpieszmy z pomocą!

„Dziennik Bydgoski“ otwiera listę składek na dotkniętych powodzią.

Nie potrzeba szumnych i przenikliwych słów. Katastrofa jest tak wielka, że wzruszy i kamienne serca. Nieszczęśliwym trzeba pomóc. Kto tego nie uczyni, stawia się poza nawias jakiegokolwiek etyki społecznej.

„Dziennik Bydgoski“ otwiera składek kwotą 100 zł, z czego wydawnictwo dało 50 zł, współpracownicy redakcyjni 50 złotych.

Czytelników naszych i przyjaciół pisma prosimy o dalsze składki. Niech będą najmniejsze, byle były. Niech nieszczęśliwi widzą, że cały kraj śpieszy im z pomocą.

Złożone w „Dzienniku“ składki odsyłać będziemy do komitetu pomocy dla powodzian. Nazwiska ofiarodawców ogłosimy. Nie wolno zwlekać z pomocą tam, gdzie widmo głodu szczyrzy zęby. Dwa razy daje, kto zaraz daje!

Ważne informacje dotyczące wszechpolskich regat o mistrzostwa Polski.

Regaty odbędą się w sobotę, 21 i w niedzielę, 22 lipca br. na torze regatowym w Brdziejściu. Początek biegów w sobotę i niedzielę o godz. 3 po poł. Główny bieg o mistrzostwa Polski odbędą się w niedzielę, 22 lipca br.

Przedprzedaż biletów odbywa się tylko w firmie „Framboli“ w Bydgoszczy, Pl. Teatralny, gdzie otrzymać można również programy regat. Cena programu tylko 50 gr.

Pociąg nadzwyczajny z Bydgoszczy do Łegnowa uruchomił Dyr. K. P. w niedzielę, 22 lipca br. Odjazd z Bydgoszczy o godz.

14.25, odjazd z Łegnowa 19.25. Cena biletu tam i zpowrotem tylko 1.20 zł.

Rozdanie nagród nastąpi w niedzielę, 22 bm. o godz. 9 wiecz. w sali malinowej Hotelu Pod Orłem.

Zabawa wioślarska z udziałem wioślarek i wioślarzy całej Polski odbędzie się po rozdaniu nagród w Hotelu Pod Orłem. Wstęp bez specjalnego zaproszenia.

Tegoroczne regaty wszechpolskie obejmują biegi eliminacyjne do wioślarskich mistrzostw Europy w Szwajcarii, które odbędą się dnia 11 i 12 sierpnia br. w Lucernie.

Od lat 35 udelikatnia cerę Mydło Bebe Szofmana

Sala Wyczółkowskiego w Muzeum Miejskim.

Po zamknięciu wystawy dzieł prof. Leona Wyczółkowskiego stworzono specjalną salę mistrza na drugim piętrze Muzeum Miejskiego. Sala Wyczółkowskiego obejmuje 28 jego prac i to: 16 dzieł jest własnością miasta, 12 zaś otrzymało Muzeum jako depozyt od samego mistrza, pp. **Gieryna, dr. Siemiątkowskiego, nadleśniczego Sulistawskiego i dr. Szymanowskiego.**

Pomiędzy obrazami, będącymi własnością miejską, widzimy studjum olejne p. t. „Zadumana“, pochodzące z pierwszego okresu twórczości mistrza, 3 tuże, przedstawiające kościół Najśw. Panny Marij w Krakowie i św. Jana w Toruniu oraz **wschód słońca w**

parku gościeradzkim; kilka autolitografii (portret gen. Junga, kościół Bożego Ciała w Krakowie, kościół św. Anny w Lublinie, katedra wawelska) i **tekę pomorską**, składającą się z 8 litografii, zabytków architektonicznych i krajozobrazów Pomorza.

Wśród depozytów mamy wspaniałą akwarelowy autoportret z wizją Krakowa na dalszym planie, wnętrze starego kościoła koronowskiego, barwny motyw z parku, rysunki i autolitografie.

Cały zbiór przedstawia wysoką wartość artystyczną i jest najcenniejszą może pozycją naszego Muzeum.

Miasto Wilno — Bydgoszczy.

Do Zarządu Miejskiego w Bydgoszczy wpłynęło następujące pismo:

W imieniu Wileńskiego zarządu miejskiego składam zarządowi i radzie miejskiej, oraz mieszkańcom Waszego Grodu serdeczne podziękowanie za piękny udział w upominku, złożonym miastu Wilno za pośrednictwem Automobilklubu Pomorskiego.

Świadome jedności dziejowej wszystkich dzielnic Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, z radością witam Wilno proporce Automobilklubu Pomorskiego w murach naszego miasta, żywo odczuwając nierozdzielne ognia łączności, zadzierżnięte od zarania dziejów i pomnożone bogatą treścią wspólnych wysiłków dla dobra, chwały i potęgi Ojczyzny.

(—) Dr. W. Maleszewski,
prezydent m. Wilna.

Pierwsza w tym roku ofiara jeziora Jezuitskiego.

Jezioro Jezuitskie w ubiegłych latach kilka pochłonęło ofiar. W tym roku, niestety, znowu zanotować należy wypadek utonięcia w jeziorze pewnego młodzieńca. Mianowicie podczas kąpieli utonął **22-letni Ryszard Köbner** z Prądocińska pow. bydgoskiego. Młodzieńca chwyciły nagłe kurcze. Natychmiastowa akcja ratunkowa ze strony kolegów nie przywróciła Köbnerowi życia.

Związek Weteranów Powstań Narodowych, Koło Bydgoszcz.

Z powodu wakacyj praca weryfikacyjna została przerwana na cztery tygodnie. Termin składania kwestionariuszy przedłużono do 1-go września.

Wszyscy powstańcy wielkopolscy, Hallerczycy, Peowiaci, obrońcy Lwowa, powstańcy śląscy i inni posiadający dowody, że brali udział w ruchu niepodległościowym, winni w własnym interesie wstąpić do Związku Weteranów i wypełnić kwestionariusz, aby uzyskać miano weterana, gdyż późniejsze zgłoszenia nie będą uwzględniane.

Sekretarjat Związku Weteranów Koła Bydgoszcz mieści się przy ul. Marszałka Focha 39. Czyny jest w poniedziałki i czwartki od godziny 17 do 19.

Za Zarząd:
(—) ppłk. rez. adwokat Sioda (—) Fr. Raczyński sekretarz

Urzednicy kolejowi dla ofiar powodzi.

Na nadzwyczajnym posiedzeniu wydziału wykonawczego Zarządu Okręgowego **Związku Urzedników Kolejowych** w Bydgoszczy uchwalono wydać odezwę do zarządów kół Z. U. K. okręgu pomorskiego oraz członków Związku celem wzięcia udziału w akcji zbierania funduszy na rzecz powodzian. Akcja ma iść wspólnie z lokalnymi komitetami niesienia pomocy dla powodzian.

Dla zapoczątkowania akcji Wydział Wykonawczy Zarządu Okręgowego Związku Urzedników Kolejowych postanowił przekazać kwotę 50 zł na rzecz powodzian.

Wszystkie Regaty o Mistrzostwa Polski TOR REGATOWY W BRDZUJSCIU Sobota 21 i Niedziela 22 lipca 24 BIEGI Początek o godz. 15-tej.

W niedzielę nadzwyczajny pociąg do Łegnowa.
 Odjazd Bydgoszcz 14.25 — Odjazd Łegnovo 19.25

Prawidłowe trawienie i zdrowe krew osiąga się przez codzienne używanie po pół szklanki naturalnej wody gorzkiej **Franciszka-Józefa**. Zalecana przez lek.

Wojewoda poznański hr. Roger-Raczyński

zastępcą będzie oficjalnie Pana Prezydenta Rzplitej na regatach wszechpolskich

o mistrzostwa Polski w Bydgoszczy w niedzielę, 22 lipca br. Wioślarskie mistrzostwa Polski, jak wiadomo, odbywają się pod protektoratem Pana Prezydenta Rzeczypospolitej. Pan Wojewoda wręczy też w Hotelu Pod Orłem zwycięskiej osadzie, która zdobędzie mistrzostwo ósemek, nagrodę imienia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej.

Publiczną rozmównicę telefoniczną ustawiła Polska Spółka Telefoniczna na terenie regat w Łegnowie dla wygody publiczności. Niedomagania, które dotychczas w tym kierunku istniały, zostały przez to usunięte.

Do Berlina (18330)

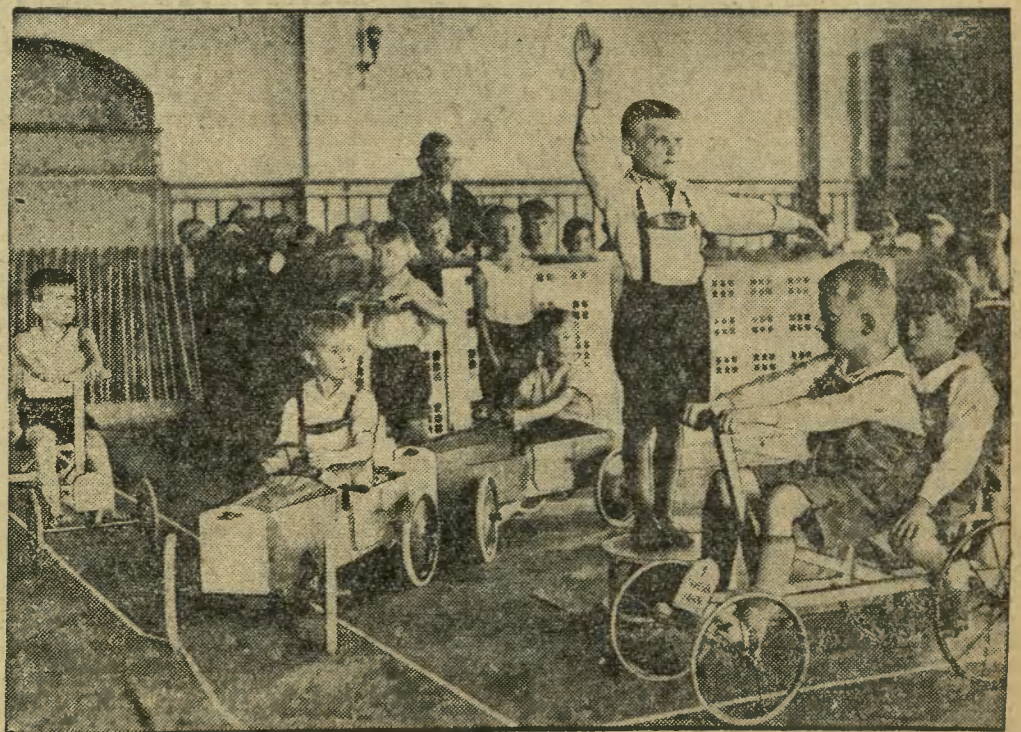
pociąg popularny w dniach 12—16 sierpnia. Szczegóły będą podane dodatkowo po opracowaniu. Wycieczkę organizuje „Orbis“.

„W Chochołowie wszystkie zdrowe“...

Od kierownika kolonji wakacyjnej w Chochołowie, p. Michalskiego, otrzymała redakcja „Dziennika Bydgoskiego“ telegram następującej treści:

„Proszę w kronice zawiadomić rodziców, że wszystkie dziewczynki w Chochołowie zdrowe. Normalnie odżywiane, Pomieszczenie zupełnie bezpieczne.“

Nauka, która się przyda.

W szkołach niemieckich, obok innych nauk praktycznych, uczą się też dzieci, jak zachowywać się w ruchu ulicznym i jak nim kierować. Kwestja ta za parę lat będzie z pewnością należała do najaktualniejszych w życiu.

Serdeczne podziękowanie składamy tym wszystkim, którzy w dniu naszych Srebrnych Godów przyczynili się do uświetnienia naszego 25-lecia. Antoniosław Pyrkowie.

Linja autobusowa Bydgoszcz - Inowrocław przez Brzozę Chmielniki. Odjazd z Bydgoszczy do Inowrocławia 800 1230 1700. Przyjazd do Inowrocławia 915 1345 1815.

Bezpłatne porady udziela „Instytut Piękności Hallna” jak zachować i pielęgnować urodę oraz wykonuje po cenach bardzo przystępnych masaże, elektryzacje, parowanie, manicur, farbowanie brwi i rzęs i t. p.

TEPCIE SZCZURY. ponieważ zjadają wam 4% waszego majątku rocznie. Prócz tego roznoszą wszelkie choroby zakaźne. Nie czekajcie, aż wada was do tego zmusi.

Wielka wyprzedaż pojedynczych par obuwia po bardzo niskich cenach odbywa się w firmie Dom Obuwia „ERA” Bydgoszcz.

sw. Marcin 4 Kromoszynski, Poznań. miesięcznie 20 zł. 6791

Farby lakiery oraz wszelkie (3993) przybory malarskie kupuje się najkorzystniej w specjalnym składzie farb i lakierów E. Kerber, Bydgoszcz.

SOPOTY MIĘDZYNARODOWE WYŚCIGI KONNE dnia 22 lipca o godzinie 14.30. Wielka nagroda Sopockiego Kasyna Gry.

PIANINA najlepszej jakości dostarcza wprost z fabryki po cenach niskich. Największa w Polsce Fabryka Pianin B. SOMMERFELD.

Wapno Cement portlandzki Gips, Papę dachową Rury studienne oraz wszelkie materiały budowlane dostarczamy po bardzo niskich cenach.

Drut kolczasty czarny, stary, w koziokach wagi ca. 33 kg. w całej długości jednolity (nieprzerwany) okazują się na sprzedaż.

AVISAN ŚRODEK OCHRONNY PRZECIW CHOLERZE DROBNU.

Wielkopolska Fabryka Farb St. Dyczkowski i S-ka Centrala Poznań, Plac Wolności 17.

Krem i mydło „Kosmos” usuwa pod gwarancją żółte plamy, przyszcze, wagi, jak i wszelkie nieczyściwości cery.

Ważne dla PP. kupców detalistów i handlarzy. Mydła „Luna” i Bydg. Wytwórni Mydła (3402).

KREM HAIRINE No 2. Idealnie pielęgnuje cerę. Usuwa zmarszczki.

Zjednoczone Fabryki Portland - Cementu „FIRLEY” S. A. Warszawa, ulica Czackiego nr. 14.

Składnica drzewa liściastego, iglastego i budowlanego. Maszynowa obróbka drzewa. Ogrodowa 2.

Interes rzeźnicki dobrze zaprowadzony (dzierzawa) wraz z warształem, zaraz do oddania w miejscowości kuracyjnej.

Zakład ortopedyczny Bydgoszcz Śniadeckich nr. 29, m. 1 M. Kiciński wykonuje protezy rąk i nóg.

SŁOJE do zapraw IRENA są gwarantowane najlepsze i najtańsze. Żądać wszędzie!

BYDGOSKIE KOLEJE POWIATOWE KOMUNIKACJA PODMIEJSKA DO MIEJSC WYCIECZKOWYCH Koronowa, Smukata Górnej i Dolnej oraz do Opatowca i Lasu.

Table with columns for stations (STACJE) and times (P 1, P 2, P 3, etc.) for various routes.

Objaśnienie znaków: Pociągi bez znaków kursują codziennie. * Pociągi kursują w środy i soboty. ** Pociągi kursują w niedziele, poniedziałki, wtorki, czwartki i piątki.

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetrowy na stronie 7-lamowej szerokości 38 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 70 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,20 zł.

Dlaczego cowboy Mathes, idąc na dancę, przypina sobie strzemiona.